

เพชรสีเพลิง

บทที่ 37

สุทธิและลูกชายเดินกลับไปนั่งที่โต๊ะซึ่งอยู่ห่างออกไป หันหลังให้โต๊ะของธิปไตย แล้วยังถูกบังด้วยกลุ่มคนในโต๊ะอื่นๆ จนแทบจะมองกันไม่เห็น แต่แม้กระนั้นธิปไตยก็อดชำเลื่องมองบ่อยครั้งด้วยความขุ่นเคืองไม่ได้

เพื่อนพ่อค้าในโต๊ะยังไม่หยุดพูดถึงด้วยความชื่นชม

“ท่านสุทธิกำลังมาแรง ท่านจะได้เลื่อนตำแหน่งเร็วๆ นี้ อนาคตต้องไม่พ้นเป็นอธิบดีกรมตำรวจแน่ๆ”

“ท่านเป็นคนดีนะ ใครมีปัญหาอะไรก็เข้าไปหาเถอะ ช่วยได้ ท่านเป็นช่วย ไม่เรื่องมากถือเนื้อถือตัวหรือว่าเรียกร่องอะไรหรอก”

ไม่ถือเนื้อถือตัวเรียกร่องอะไร... ธิปไตยขบขระมเมื่อนึกว่าตนได้จ่ายอะไรไปแล้วบ้างเพื่อตอบแทนความช่วยเหลือที่เคยได้รับ...

เขวงเอียงหน้ามากระซิบว่า “ผมว่าเราน่าจะหาโอกาสเข้าไปหาเขาบ้างนะ คบคนใหญ่คนโตไว้ไม่เสียหายอะไรหรอก เพื่อมีเรื่องพึ่งพาอาศัย”

“อี คนอย่างผมหาใครก็ได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นคนคนนี้หรอก”

“แต่เขาก็เคยช่วยคุณนี่ จริงไหม” อีกฝ่ายจืดตรงจุด “ขนาดตอนนั้นยังไม่ใหญ่เขายังหาเส้นสายช่วยคุณได้เลย แล้วตอนนี้ตัวเขาเองใหญ่โตไปถึงไหนแล้ว”

เขวงมีอำนาจชักจูงเพื่อนสนิทผู้เป็นหุ้นส่วนธุรกิจให้เห็นคล้อยตามได้เสมอ ธิปไตยไม่พอใจแต่ก็รับฟังแม้จะมีสีหน้าขัดเคือง

“เมื่อคืนผมเห็นเจ้าเผดิมเข้าไปคุยด้วยยังกับคนสนิท คุณจะปล่อยให้มันทำคะแนนตัดหน้าเอาท่านไปเป็นพวกอีกคนหรือไง เจ้าบุญยงลูกพี่คุณก็ไม่รู้จะอยู่ข้างเราอีกนานแค่ไหน ทำทางรักกับทางโน้นยังกับอะไรดี”

“ที่เจ้าเผดิมรู้จักเจ้าสุทธิเพราะเคยมีเรื่องซื้อเพชรอาถรรพ์นั้นต่างหาก”

“ก็นั่นแหละ จะเรื่องอะไรก็ตาม ตอนนี้เขาก็รู้จักและสนิทสนมกัน คนหนึ่งร่ำรวยมหาศาล อีกคนหนึ่งกำลังมีอำนาจเหลือล้นเงินและอำนาจเป็นของคู่กัน คนที่มีเงินและคนที่มีอำนาจก็เหมือนกันนะคุณนะ”

สีหน้าของธิปไตยอ่อนลงอย่างเห็นคล้อยตาม

ผู้คนพากันเคลื่อนย้ายจากห้องโถงรับรองเข้านั่งตามโต๊ะกันมากขึ้น ปันรสจึงจำเป็นต้องเดินมานั่งที่เก้าอี้ว่างข้างพรรณรายเพราะเป็นโต๊ะที่เธอถือบัตรไว้ เธอผินยิ้มทำความเคารพทักทายคนอื่นๆ ซึ่งเป็นเพื่อนพ่อค้าแขกของบิดาที่นั่งอยู่ก่อน

“นี่หรือ นางแบบคนสวยที่สุดของงานนี้”

“จะเดินแบบก็ทุ่มครึ่ง”

เธอผินยิ้ม “สองทุ่มครึ่งคะ”

พรรณรายที่ไม่มีเพื่อนคุยได้แต่นั่งยิ้มอยู่นานหันมาถามว่า “ตื่นตื่นไหมคะ ส้ม”

“ไม่เลย ทำไมจะต้องตื่นตื่นด้วย”

“ถ้าเป็นพรรณคงก้าวขาไม่ออกแน่ๆ” พรรณรายพูดเก้อๆ ปันรสไม่ตอบคำ รู้สึกเข้กกันไม่ได้แต่ก็ไม่เคยตามต่อแยะ นอกจากพยายามอยู่ให้ห่างเพราะรู้ว่าพรรณรายคือความสุขของพ่อ

เผดิมและบุญยงเดินตามกันเข้ามา ท่าที่จับแขนพูดคุยหัวเราะหยอกเย้าบอกความสนิทสนมคุ้นเคยจนธิปไตยที่มองอยู่ต้องรู้สึกวูบวาบด้วยความไม่พอใจระคนเสียหน้า ไม่รู้ว่าเผดิมมีโต๊ะไหนกานาบุญยงจึงทำท่าเหมือนรักใคร่ชอบพอกันปานนั้น

บุญยงหันมาเห็น ร้องว่า “อ้าว เสียธิปไตย คงสองสาวสุดสวยให้พวกเราอีกจกเล่นอยู่ที่นี่เอง”

การทักทายรอบวงเกิดขึ้นอีกครั้ง ธิปไตย เซวงและเผติม ต่างก็ป็นยิ้มเข้าหากันทั้งที่ในใจขุนมัวอย่างที่สุด

บุญยงประกาศกับทุกคนด้วยสีหน้ายินดี หวังนักหนาที่จะให้เสือสองตัวปรองดองกัน “คืนนี้ลูกสาวคนหนึ่งของเสี่ยธิปไตยจะสวมเครื่องเพชรของเสี่ยเผติมเดินแบบด้วยครับ”

“เครื่องเพชรของผมจะมีคุณค่าขึ้นอีกเยอะทีเดียวเมื่อสาวสวยคนนี้สวมใส่” เผติมประสาน

ป๋นรสียกมือไหว้เผติม น้ำตาลอวามเมื่อนึกถึงคนที่เป็นลูกชายเขา

เพื่อนพ้อคำที่นั้งอยู่ในโຕະเข้าว่า “ถ้าอย่างนั้นเสี่ยเผติมก็น่าจะยกให้หนูส้มไปเลยนะเสี่ยนะ เสี่ยออกรวย เครื่องเพชรราคาไม่กี่สิบล้านเท่านั้นเองไม่นับเป็นอะไรหรอกจริงไหม”

“เรื่องนี้ต้องถามลูกชายผมเพราะมันจะเป็นมรดกของเขา”

ป๋นรสีต้องรีบฉวยกระดาษเช็ดหน้าขึ้นซับน้ำตาก่อนคนอื่นจะทันสังเกตเห็น เธอป็นรอยยิ้มสดใสทั้งที่เจ็บลึกอยู่ข้างใน

เผติมพูดเจือหัวเราะราวเยาะเย้ย “แต่ผมว่า เสี่ยธิปไตยไม่สนใจเครื่องเพชรหรอกนะ เสี่ยชอบพระสมเด็จมากกว่า”

ธิปไตยหน้าเข้มเมื่อนึกถึงครั้งที่เขาเผลอต้วยมือไหว้ครั้งแล้วครั้งเล่า วิงวอนให้เผติมปล่อยพระสมเด็จของแท้เก่าแก่หายากที่สุดให้.. ฝ่ายนั้นทำที่เหมือนจะยอมเพื่อยั่วให้เขาตายใจแต่แล้วก็ แกล้งเล่นตัวจนในที่สุดธิปไตยก็ผิดหวังกลับมา

“คุณยังสนใจอยู่หรือเปล่า”

พอโดนคำถามนี้หยอดเข้า ธิปไตยก็อดล้งเลไม่ได้ “ทำไมหรือครับ”

“ถ้าคุณยังสนใจ เราคุยกันได้นะ”

แล้วมึงก็จะหลอกให้กูไหว้มึงอีกหรือยังงิ ไม่มีทางเสียละ เขา คิดอย่างแค้นเคือง

น้ำเสียงที่ตอบเจือหัวเราะกระด้าง

“ไม่ละครับ ผมจะหาที่ดีกว่านั้น”

“ฮ้า จะมีหรือ ของผมนี้ยอดที่สุดแล้วนะ”

“อ๊ะ ว่าไม่ได้นะเสี่ยเผติม เหนือฟ้ายังมีฟ้า” บุญยงรีบไถ่เกลี้ยด้วยน้ำเสียงเจือหัวเราะ

สร้อยระย้าเข้ามาทักทายถึงโຕະ เธอแต่งหน้าเข้มจัด ผมย้อมสีน้ำตาลเงาทองถูกเกล้าแบบปล่อยยั้งข้างในจนพองหนา ชุดราตรียาวสีแดงเข้มเป็นแบบเกาะอกอวดเนื้อหนังมังสาชาวผ่องที่ออกจะสมบูรณ์อวบอ้อม ซ้ายยังเด่นสะดุดตาเพราะประดับชุดสร้อยคอต่างหูกำไล และแหวนเพชรที่จะใส่เดินโชว์แพรวพราวสะท้อนประกายกับแสงไฟจลนลานตา

“โอ้โฮ คุณสร้อย คืนนี้สวยหยาดฟ้ามาดินจริง ๆ”

เสียงทักทายเข้าแห่ดังขึ้นอีกครั้ง

งานครีกคืนขึ้นเรื่อย ๆ หลังจากแต่ละคนเคลื่อนตัวไปนั่งตามที่นั่งของตน ผู้คนในเครื่องแต่งกายหรูหราล้งไหลมากันไม่ขาดจนห้องกว้างที่เปิดติดต่อกันกลับกลายเป็นเล็กลงถนัดใจ ห้องจัดเลี้ยงซึ่งตั้งโຕະเรียงรายแทบไม่เหลือที่นั่งว่าง พิธีกรหนุ่มสาวดำเนินรายการร่วมกันอย่างกลมเกลียวสอดคล้อง วงดนตรีขนาดห้าคนเป็นวงชั้นนำในเรื่องของคุณภาพ มีการเชิญนักร้องกิตติมศักดิ์ขึ้นร้องเพลงคนแล้วคนเล่า ขณะที่ผู้คนข้างล่างเวทีบ้างก็สนใจดูแต่บ้างก็พูดคุยหัวเราะกันเองไม่หยุด แสงไฟส่องสะท้อนประกายจากเครื่องประดับวูบวาบแสบตาไปทั่วทั้งบริเวณ

อาหารชุดถูกนำมาเสิร์ฟให้แต่ละคน ป๋นรสีซึ่งคอยมองหาร่างสูงในกลุ่มคนที่ค่อย ๆ ทอยตามกันเข้ามาตลอดเวลาต้องผิดหวังฝืนใจกลืนกินน้ำซุบชั้นรสกลมกล่อมอย่างยากลำบาก

อีกครู่หนึ่งเธอก็ขยับลุกขึ้น “สัมผัสไปแล้วนะคะ”

“ไม่ทานอะไรอีกสักหน่อยก่อนหรือคะสัมผัส เพิ่งทานซุบไปถ้วยเดียวเท่านั้นเอง” พรรณรายถามเอาใจ

“นั่นสิลูก ต้องเดินหลายรอบประเดี๋ยวจะไม่มีแรงนะ”

“ไม่ละคะ สัมต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วแต่งหน้าเพิ่มด้วย
เจ้าหน้าที่ที่ดูแลข้างในเขานัดเวลาไว้ ถ้าช้าเขาจะร้อนใจเพราะ
นอกจากนางแบบกิตติมศักดิ์ที่แสดงเครื่องเพชรของตัวเองแล้ว มี
นางแบบจริงๆ ที่เดินแบบให้ร้านเพชรที่มาร่วมงานอยู่ไม่กี่คนเท่า
นั่นเอง”

อีกครั้งชั่วโมงต่อมาช่วงเวลาของการแสดงเครื่องประดับล้ำค่าก็
มาถึง พิธีกรหญิงกล่าวนำแล้วเริ่มรายการด้วยการเดินแบบของ
นางแบบกิตติมศักดิ์ที่นำเครื่องเพชรของตนเองออกแสดงที่ละคน
ทางเดินสำหรับแสดงเริ่มจากบนเวทีแล้วลงบันไดเตี้ยๆ ปูพรมสีสดหนา
ทอดยาวไปในท่ามกลางกลุ่มโต๊ะนั่งของผู้ชม กล้องโทรทัศน์หลายตัว
ทำการบันทึกภาพ นอกจากนี้ก็ยังมีแสงไฟแฟลชจากกล้อง
ถ่ายรูปวูบวาบอยู่ตลอดระยะทางที่ถูกจัดให้เป็นทางเดิน

สร้อยระย้าซึ่งถูกจัดอยู่ในกลุ่มนี้ได้รับเสียงปรบมือฉิวปากเชียร์
เพราะเป็นที่รู้จักในหมู่ผู้คนส่วนหนึ่ง ส่วนปัทมสีซึ่งสวมเครื่องเพชร
ของเผด็จมั่งคั่งยืนรออยู่บนเวทีเมื่อพิธีกรประกาศเรียกชื่อ เชิญตัว
เจ้าของเครื่องประดับขึ้นปรากฏตัวคู่กัน เผด็จมั่งคั่งเดินแกมวิ่งขึ้นเวที
ด้วยสีหน้าที่ฉาบแต่งด้วยรอยยิ้มขึ้นบาน หญิงสาวยิ้มเคร่งขรณะที่
แต่แชนที่เธอรู้สึกถึงความเย็นชากระด้างของ “ศัตรูของพ่อ” เดินคู่
กันไปตามทางท่ามกลางช่างภาพที่บันทึกภาพไม่หยุด ในใจนึกถึง
คนที่เป็นลูกชายของเขาย่างโหยหา

ชิปไตยได้แต่ป่นรอยยิ้ม รู้สึกขุ่นเคืองอย่างที่สุด

เซวงเอียงหน้ามากกระซิบเป่าหู

“คุณรู้หรือเปล่านั้นว่าจะต้องมีการควงแขนเดินคู่กันแบบนี้”

“ผมไม่รู้หรอก ถ้ารู้ผมคงไม่ยอมให้สัมผัสเข้ามายุ่งด้วยแล้ว”

“ต้องเป็นความคิดของคุณบุญยงแน่ๆ นี่เขาคิดจะเล่นอะไร
รู้ยู่ทั้งรู้ยู่จะทำแบบนี้อีก”

ชิปไตยขมวดคิ้วคล้อยตาม นึกขัดเคืองคนที่ถูกพูดถึงครามครัน

บุญยงซึ่งมีความปรารถนาดีเต็มเปี่ยมลุกขึ้นมาตบไหล่คนที่เขารัก
และหวังดีอย่างน้องชาย “นี่เป็นนิมิตหมายที่ดีมาก หวังว่าจะเป็น
จุดเริ่มต้นที่คุณกับเผด็จมั่งคั่งจะได้เป็นพันธมิตรที่ดีต่อกันต่อไป”

“ครับ พี่ยง ผมก็หวังเช่นนั้น” เขาริบบิ้นยิ้มเออออจับมือ
อีกฝ่าย

บุญยงก็เลยนั่งลงตรงที่นั่งของปัทมสี ชมการแสดงต่อพลาง
ชะเง้อผ่านพรรณราย คอยกับชายรุ่นน้องอย่างเอาใจ

การแสดงเครื่องประดับล้ำค่าจากผู้ชมกิตติมศักดิ์จบลง ปัทมสี
ยังมีหน้าที่ต้องแสดงแบบเครื่องเพชรจากบริษัทใหญ่ที่นำเครื่องประดับ
มาร่วมงานต่อ เธอปรากฏตัวร่วมกับนางแบบอาชีพที่ถูกจ้างมาเพื่อ
การนี้โดยเฉพาะและไม่ได้ด้อยกว่าใครเลย

บุญยงปรบมือให้ พุดยิ้มๆ ด้วยความชื่นชมจริงใจ

“ลูกสาวคนหนึ่งของคุณช่างน่าอัศจรรย์เสียจริง ทั้งสวย ทั้งเก่ง
น่าเสียดายที่ผมมีลูกชายอยู่เพียงคนเดียว”

พรรณรายที่นั่งฟังต้องไหวตัวเมื่อได้ยิน วางสีหน้าไม่ถูก

“เจ้าโยมันบุญไม่ถึง ลูกสาวคุณทั้งสองคนไม่มีใครสนใจมันเลย”

“เอ แต่โยยังติดต่อกับภัสสรอยู่ครับ”

“ขอให้เป็นอย่างนั้นจริงเถอะ” อีกฝ่ายพุดยิ้มๆ

ปัทมสีปรากฏตัวได้สองรอบก็หายไปเฉยๆ

คนที่ไม่สังเกตจะไม่รู้สึกผิดปกติที่การแสดงขาดตอนไปชั่วคราว
ไม่มีใครรู้ว่าจู่ๆ นางแบบคนสำคัญก็หายตัวจนต้องวุ่นวายจัดคิวกันใหม่
หากแล้วการแสดงแบบก็กลับมาปรากฏต่อจนจบรายการ

ปัทมสียังไม่กลับมา สร้างความแปลกใจให้กับคนที่โต๊ะ
แม้แต่เผด็จมั่งคั่งรับรู้ด้วยจากการที่เขาบังเอิญหันมามองหาบุญยงซึ่งเกาะ
อยู่ในที่นั่งของนางแบบที่หายตัวไป

“เอ๊ะ แล้วสัมหายไปไหน” บุญยงที่นั่งรอเตรียมจะแสดงความ
ยินดีก่อนจะคืนที่นั่งให้หญิงสาวอดถามไม่ได้

“สงสัยจะติดอยู่กับกลุ่มนางแบบกระมังครับ”

“เอ หรือว่าสัมผัสเห็นผมมานั่งตรงนี้เลยหลบไปนั่งที่อื่นแล้ว
กระมัง ถ้างั้นผมกลับไปที่ผมดีกว่า”

งานดำเนินต่อไปอีกนานจึงเลิก แต่หญิงสาวก็ยังไม่กลับมา
พรรณรายถามธิปไตยซึ่งเตรียมตัวจะกลับว่า

“สัมผัสไปไหนคะ”

อีกฝ่ายนึกเดาถึงธนูส ไม่ทันสังเกตเห็นว่าพ่อลูกหายไป
จากงานตั้งแต่เมื่อไหร่ เขาอดอารมณ์เสียไม่ได้

“ไม่รู้สิ กลับไปแล้วมัง”

“ลองโทรถามดูดีไหมคะ”

“ตามใจคุณ”

เสียงตอบจากโทรศัพท์ของปัทมสีบอกให้รู้ว่าเครื่องถูกปิดไว้

“ช่างเขาเถอะ เขาดูแลตัวเองได้” เขาพูดอย่างอารมณ์เสีย

ไม่มีใครรู้ว่ารถสปอร์ตสีเหลืองโพลแล่นออกจากลานจอดรถของ
โรงแรมตั้งแต่เมื่อไร นอกจากยามรับบัตรผ่านซึ่งสะดุดตาในรูปแบบ
สีสันของรถคันหรู เขามองผ่านด้านข้างของบุรุษหน้าเข้มที่เป็นคนขับ
เข้าไป เห็นชุดสีน้ำเงินม่วงของสตรีสาวที่นั่งข้างๆ สะท้อนอยู่ใน
แสงสว่างจากไฟในบริเวณ แต่หลังจากรถคันหรูแล่นลับหาย
รถหุ้คันอื่นๆ ที่มีรูปลักษณ์แปลกตาก็ก็นำออกมาอีกคันแล้วคันเล่า
แล้วเขาก็ลืมรถสีเหลืองโพลไปเลย.....

ปัทมสียังไม่กลับเมื่อธิปไตยพาพรรณรายกลับถึงบ้าน.....
พรรณรายยังอ้อยอิ่งอยู่ในชุดสวยและความคิดฝันเลิศหรู ขณะที่ชาย
สูงวัยหัวเสียกับสิ่งที่เพิ่งผ่านพบเห็นมา เขาเร่งให้เธอถอดเสื้อผ้า
เครื่องประดับเพื่อจะขึ้นเตียงด้วยกันแล้วทำให้เขาลืมเรื่องขุนมัวลงเสีย
ให้ได้

“พรรณยังไม่ม่วงเลยคะ คุณนอนก่อนเถอะนะคะ” เธอบ้ายเบี่ยง

“มาเถอะน่า มานอนข้างๆ ผม”

พอหญิงสาวถ่วงเวลาเขาก็ลุกขึ้นมาใช้กำลังลากเธอขึ้นเตียง

พรรณรายแทบจะร้องกรี๊ด แต่ก็ต้องฝืนยิ้มทั้งที่น้ำตาตกใน...

คำคินของเจ้าหญิงแสนสวยในเทพนิยายคล้ายจบลงในนรกดี ๆ
นี่เอง.....

คำคินของราชาอย่างเผด็จกัคล้ายจบลงในนรกเช่นกัน

เขาเกิดสังหรณ์ที่ไม่ดีจึงตรงเข้าห้องทำงานในทันทีที่กลับถึง
บ้าน เปิดไฟเดินสำรวจไปทั่ว คลายใจที่ไม่พบสิ่งใดผิดปกติ
แต่พอจะกลับออกจากห้องก็เหยียบลงบนอะไรบางอย่าง

เขาถอยกลับก้มลงมอง

วัตถุเล็กๆ รูปร่างกลม หน้าตัดแบนราบทำด้วยโลหะเคลือบ
สีทองนอนนิ่งสองประกายวาววามอยู่บนพื้นพรมหนานุ่ม เผด็จมหยิบ
มันขึ้นดูแล้วก็ใจวาระลึกได้

กลองสองพระของ ธิปไตย...

แต่ทำไมมันมาตกอยู่ที่นี้

พอรู้ตัวเขาก็ผวาไปที่ตู้เซฟ จ้องมองหมายเลขที่แกนหมุน
ประกายดาววาววามเมื่อเห็นตำแหน่งตัวเลขคลาดเคลื่อนไปจากครั้ง
สุดท้ายที่เขาจัดไว้ ใครเข้ามาในห้องนี้ มายุ่งกับตู้เซฟของเขา!

ด้วยสีหน้าเผือดสีและมือที่สั่นเทา เผด็จมบิดแกนหมุนซ้าย
ขวาตามตัวเลขและจำนวนรอบที่ตั้งไว้ ที่สุดบานตู้หนาหนักก็เปิดออก
ประกายตาเขาเต้นวูบเมื่อสังเกตเห็นความผิดปกติภายใน

ทุกอย่างผิดที่ผิดทางเหมือนถูกรื้อคัน

เขาแทบจะคลั่ง มือสั่นไล่หาของที่ประสงค์

มีกลไกซ่อนอยู่อีกชั้นหนึ่งในตู้เซฟขนาดใหญ่ที่ถูกทำขึ้นเป็น
พิเศษนี้ หากไม่สังเกตให้ดีจะไม่มีใครรู้ เผด็จมเปิดออกสอดมือเข้า
ไปคลำหา

มันหายไปแล้ว..!